

**P. Peduto, A. Buko, G. Bisogno, G.
Amatucci, M. Sessa, W. Hensel, N.
Cilento**

**Capaccio Vecchia. Prowincja Salerno.
Stanowisko Sagrato**

Informator Archeologiczny : badania 14, 289-290

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stwierdzono, że - w odróżnieniu do innych części obozu - nie było tutaj bloków koszarowych, lecz tylko pojedynczy rząd pomieszczeń, które mierzą wszystkie po 4,40 m na 4 m i nie różnią się zatem od typowych izb koszarowych jakie znamy już na całym obszarze. Mogły one jednak mieć w tym wypadku przeznaczenie magazynowe. Między pierwszym pomieszczeniem od strony południowej a narożnikiem temenosu Allat pozostawiono przejście szerokości 3,70 m,

Ósme i ostatnie pomieszczenie, które zamyka ten ciąg od północy uległo następnie przebudowie: ścianę frontową przesunięto ku środkowi ulicy w ten sposób, że została ona w połowie przegrodzona. Powiększone mierzyło 9,70 m długości, zachowując pierwotną szerokość 4,40 m. Zachowała się w całości cementowa podłoga, natomiast ściany zachodnia i południowa zostały rozebrane wraz z fundamentami. Ściana północna za to zachowana jest do wysokości 1 m; od zewnątrz, tj. od północy, pokryta jest tynkiem, co pozwala stwierdzić że nie przylegał do niej żaden dalszy mur i budowla tu się kończyła.

Poza rzędem pomieszczeń stwierdzono istnienie ogrodzonego murem dziedzińca o wymiarach 45 m na 18 m. Stanowił on jedną całość z ośmioma pomieszczeniami od strony ulicy. Na dziedzińcu znaleziono w tranzei przeprowadzonej wzdłuż, w połowie jego szerokości, trzy piece chlebowe oraz duże naczynie zasobowe. Teren nie był zabudowany przed założeniem obozu, co oznacza że sanktuarium Allat znajdowało się na wolnej przestrzeni.

Dalej ku zachodowi kilka sondaży pozwoliło stwierdzić, że badany obszar nigdy nie wykorzystano pod zabudowę. Był natomiast podzielony niskimi murami kamiennymi na tarasy rolnicze, nawadniane przez źródło tryskające w starożytności u stóp wzgórza. Ujęcie wody znajdowało się u dna kamiennej, podziemnej konstrukcji która służyła za cysterne /wymiary w rzucie 4 x 4 m, głębokość również 4 m/. Wodę odprowadzał podziemny kanał, ale było również wejście na poziomie gruntu, pozwalające czerpać wodę bezpośrednio z cysterny.

Cysterna nie jest dokładnie datowana; ponieważ wewnątrz zostało gruntownie oczyszczone i odnowione w średniowieczu, nie zachowało się antyczne wypełnisko. Jest jednak pewne, że budowla jest starsza od zabudowy Obozu Dioklecjana powstałej około r.300 n.e.

Prace będą kontynuowane w roku przyszłym w innej części działnicy zachodniej.

WŁOCHY

CAPACCIO VECCHIA
Prowincja Salerno
Stanowisko Sagrato

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Uniwersytet w Salerno
Istituto di Filologia
e Storia Medievale

Badania prowadzili prof. Paolo Peduto i dr Andrzej Buko /autor sprawozdania/ przy współudziale Giuseppiny Bisogno, Giovanni Amatucci oraz Matteo Sessa z Centro per Archeologia Medievale. Całością prac kierują prof. dr Witold Hensel i prof. dr Nicola Cilento. Finansował Uniwersytet w Salerno. Siódmy sezon badań. Zespół sakralny VIII-XVI w. n.e. w obrębie średniowiecznego zespołu osadniczego.

Prace wykopaliskowe skoncentrowano we wnętrzu odkrytej w latach ubiegłych świątyni preromańskiej. Odsłonięto dwa najstarsze poziomy posadzki, odpowiadające pierwszym okresom funkcjonowania zespołu klasztornego. Stwierdzono, że pozostałości murowanej przegrody dzielącej starszy kościół na dwie równe części, interpretowanej jako dolny fragment ikonostanu, wiążą się funkcjonalnie ze wspomnianymi posadzkami.

Uzyskano materiały pozwalające zrekonstruować niektóre elementy wystroju świątyni, m.in. marmurowe tarsje różnych kształtów i barwy. Poniżej najstarszej posadzki kościoła natrafiono na pochówek dziecięcy, który jednakże łączyć należałoby z osadnictwem pradziejowym tych terenów.

Badania zostały zakończone.

CIVITA D' OGLIARA
Provincia Avellino

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
w Warszawie
Uniwersytet w Salerno
Istituto di Filologia
e Storia Medievale

Badania prowadzili prof. dr Stanisław Tabaczyński i prof. Paolo Peduto przy współpracy z dr dr Andrzejem Buko /autor sprawozdania/, Gabriellą Maetzke, Angelą Iacoe i Marią Antonietta Iannelli. W badaniach wzięli również udział rysownik - Bogdan Kowalczyk oraz studenci i absolwenci Uniwersytetów w Salerno i Neapolu. Całością prac kierują prof. dr Witold Hensel i prof. dr Nicola Cilento. Finansował Uniwersytet w Salerno. Drugi sezon badań /wliczając badania sondażowe przeprowadzone w 1975 r. /Osadnictwo obronne z okresu wczesnośredniowiecznego.